

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΘΗΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγχειριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΙΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 30 Ἀπριλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 22

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Τόσο νέος ὁ δύστυχος!

— Αὐτὸ νὰ γίνη μάθημα γιὰ ὁ-
σους ἀνοίγουν τοὺς τάφους.

— Ἄν τὸν πιάσουν τὸν Μουφ Πότ-
τερ θὰ τὸν κρεμάσουν.

Ἐξαφνα ὁ Τόμ ἔνοιωσε νὰ τὸν
πιάνη, τρεμούλα ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς
τὰ νύχια γιὰτὶ τὸ μάτι του ἔπεσε ἐ-
πάνω στὴ χοντροκομμένη μορφὴ τοῦ
Τζόε.

Τὴν ἴδια στιγμή ἔγινε κάποια κί-
νηση μέσα στὸ πλήθος καὶ ἀκού-
στηκαν φωνές :

— Νάτος, νάτος, ἔρχεται ἀπὸ μόν-
ος του !

— Ποιός ; Ποιός ; ρώτησαν εἰκο-
σι στόματα.

— Ὁ Μουφ Πόττερ ! Νά, τώρα
τὸν σταμάτησαν, νὰ στάθῃκε. Βαστά-
τε τον ! Μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ σὰς
φύγῃ !

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ εἶχαν
σκαρφαλώσει στὰ κλαριά τῶν
δένδρων, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι
τοῦ Τόμ, ἔλεγαν πὼς ὁ
Μουφ Πόττερ δὲν ἔδειχνε καμ-
μιὰ διάθεση γιὰ νὰ φύγῃ, μόνο
φαινόταν ἀποθλακωμένος καὶ
σὰν νὰ τὰ εἶχε χάσει ὁλότελα.

— Ἀναίδεια ποὺ σοὺ τὴν ἔ-
χει ! εἶπε ἓνας. Ἦθελε νάρθῃ
καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ κατόρθω-
μά του μὲ ὅλην του τὴν ἡсу-
χία, βλέπεις. Δὲν περίμενε
νὰ βρῇ ἐδῶ τέτοια παρέα.

Τὸ πλήθος παραμέρισε τώ-
ρα καὶ ὁ ἐνωματάρχης πέρα-
σε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κόσμον μὲ
ἐπιβλητικὸ καὶ σοβαρὸ ὕψος
κρατώντας τὸν Μουφ Πόττερ
ἀπ' τὸ χέρι. Ἡ ὄψη τοῦ δυστυ-
χισμένου ἦταν χλωμὴ σὰν νε-
κροῦ καὶ στὰ μάτια του καθρε-

φτιζόταν ὁ τρόμος. Ὅταν βρέθηκε
μπροστὰ στὸν δολοφονημένον τινά-
χτηκε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορ-
μος. Ἐκρυσσε τὸ πρόσωπό του μὲς
στὰ χέρια του καὶ ἀναλύθηκε σὲ δά-
κρυα.

— Δὲν τῶκανα ἐγώ, εἶπε, στὴν τι-
μή μου καὶ στὴν ψυχὴ μου δὲν τῶ-
κανα ἐγώ.

— Καὶ ποιὸς σὲ κατηγοροῦσε ἐσέ-
να ; φώναξε μιὰ φωνή.

Τὸ χτύπημα αὐτὸ πέτυχε. Ὁ Πότ-
τερ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κοίτα-
ξε γύρω του μὲ σπαρακτικὴ ἀπελπι-
σία. Εἶδε τὸν Τζόε ἀνάμεσα στὸ πλῆ-
θος καὶ τότε φώναξε :

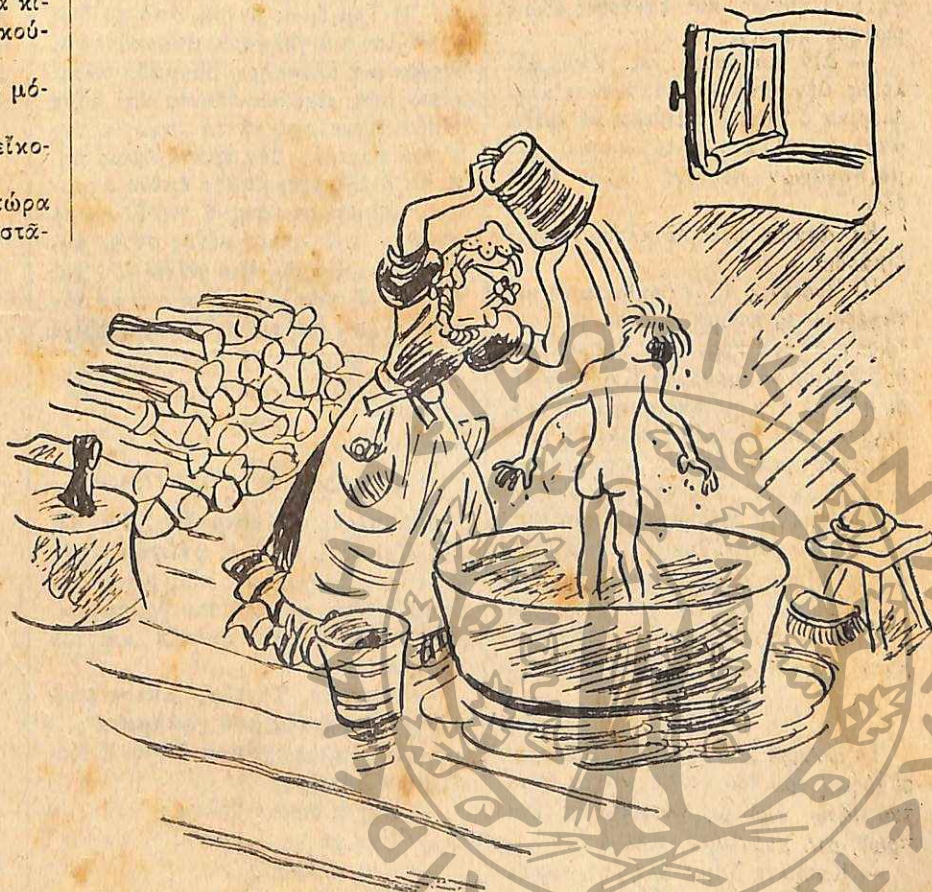
— Ἀχ, Τζόε, καὶ σὺ μοῦ τὸ εἶχες
ὑποσχεθῇ πὼς δὲν θὰ . . .

— Δικό σας εἶναι αὐτὸ τὸ μαχαί-
ρι ; τὸν ἔκοψε ὁ ἐνωματάρχης.

Ὁ Πόττερ θὰ ἔπεφτε κάτω ἂν δὲν
τὸν κρατοῦσαν. Ὑστερα βόγγησε :

— Καλὰ ἔλεγα ἐγώ, ὅταν δὲν ἤ-
θελα νὰ γυρίσω πίσω, πὼς τὸ μα-
χαίρι. . .

Ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος, ὕστερα

«Ἡ θεὰ Πόλλυ ἄρχισε τὴ μέθοδον τῆς ὑδροθεραπείας. . .»

σχήκωσε αποκαμωμένους τὸ χέρι του καὶ μουρμούρισε :

— Πές τους τα, Τζέε, πές τους τα δλα. Δὲν ὠφελεῖ πιά σὲ τίποτε νὰ τὰ κρύβουμε. . .

Καὶ τότε ὁ Χώκλμπερρυ καὶ ὁ Τόμ ἀκουσαν ἀλαλοὶ καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὸν δολοφόνο νὰ περιγράφῃ μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀπάθεια τὸ ἐγκλημα πὺδ ἐρρίχνε στὸν δυστυχισμένο Μούφ Πόττερ, λέγοντας τὴν μιὰ φευτιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη.

Κάθε στιγμή τὰ δυὸ παιδιά ἐντρομαπερίμεναν πὺς ὁ Θεὸς θὰ ἐρρίχνε ἀπὸ τὸν ἑστέρο οὐρανὸ τὸς κεραυνούς του ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ κακούργου καὶ δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν πὺς ἀργούσε τόσο πολὺ ἡ τιμωρία. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἐτελείωσε τὴν κατάθεσή του καὶ ὥστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται μπροστά τους ζωντανὸς καὶ γερός, χάθηκε ἀπὸ μέσα τους ὁλος ὁ πειρασμὸς πὺδ ἐνοιώθην νὰ πατήσουν τὸν ὄρκο τους καὶ νὰ σώσουν τὴν ζωὴ τοῦ δυστυχισμένου Πόττερ. Ἐνας τέτοιος κακούργος σὺν τὸν Τζέε θὰ εἶχε δῖχως ἄλλο — αὐτὸ ἦταν φανερό — πούλησε τὴν ψυχὴ του στὸν Σατανὰ καὶ θὰ τὰ ἐβρίσκαν ἀσχημα, ἂν τὰ ἐθαῖζαν μ' ἕνα πὺδ εἶχε ἕνα τόσο δυνατό σύμμοχο.

— Καὶ γιατί δὲν κοιτάζεις νὰ φύγῃς; Τί ἤθελες καὶ ξανάρθεις ἐδῶ; ρώτησε κάποιος.

— Δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἄλλοιως. Δὲν μπορούσα, ἀπάντησε κλαψιάρικα ὁ Πόττερ. Ἦθελα νὰ τρέξω μακριά, ἀλλὰ τὰ πόδια μου δὲν μὲ πῆγαιναν πούθενά ἄλλοῦ παρὰ ἐδῶ.

Κι' ἀρχισε πάλι νὰ κλαίῃ σπαραξικάρδια.

Ὁ Ἰνδιάνος Τζέε βοήθησε νὰ μεταφέρουν τὸ πτώμα καὶ νὰ τὸ φορτώσουν σ' ἕνα καροτσάκι καὶ τὸ πλῆθος ἀρχισε νὰ μουρμουρίζῃ ὅταν εἶδε πὺς μὲ τὴν μετακίνησή ἡ πληγὴ ἀρχισε πάλι νὰ τρέχῃ αἷμα. Τὰ παιδιά σκέφτηκαν ὅτι τὸ περιστατικὸ αὐτὸ θὰ ἔκανε ἴσως νὰ πέσουν οἱ ὑποψίες ἐπάνω στὸν πραγματικὸ ἐνοχὲ καὶ ἀπογοητεύθηκαν βαθεῖα ὅταν πολλοὶ εἶπαν γύρω τους :

— Φυσικὰ μᾶτωση ἡ πληγὴ ἀφοῦ ὁ Μούφ Πόττερ βρισκόταν τρία βήματα παραπέρα.

* *

Τὸ φοβερὸ μυστικὸ τοῦ Τόμ καὶ οἱ τύψεις του τοῦ ἐτάραξαν τὸν ὕπνο του πᾶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα κι' ἕνα πρωτ', στὸ πρόγευμα, εἶπε ὁ Σιδ !

— Καυμένη Τόμ, ὅλη τὴ νύχτα στριφογυρίζεις στὸ κρεβάτι σου καὶ

λὲς τοῦ κόσμου τίς ἀνοησίες πὺδ δὲν μ' ἀφήνεις νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ Τόμ ἔγινε ἀσπρος σὺν κερὶ καὶ κατέβασε τὰ μάτια του.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ κακὸ σημάδι, εἶπε ἡ θεὰ Πόλλυ σοβαρά. Τί σοῦ βραβαίνει τὴν καρδιά σου, Τόμ;

— Τίποτε, θεῖα, δὲν ξέρω τίποτε! εἶπε ὁ Τόμ, μὰ τὸ χέρι του ἔτρεμε τόσο πολὺ, ὥστε ἔχυνε τὸν καφέ του.

— Καὶ κατὶ πράγματα πὺδ λὲς, ἐξακολούθησε ὁ Σιδ. Νά, ἀπόψε ἔλεγε : « Αἷμα εἶναι, αἷμα καὶ τίποτε ἄλλο » ὅλο αὐτὸ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Καὶ ὕστερα φώναξε : « Μὴ μὲ βασανίζετε ἔτσι. Θὰ τὰ φανερώσω δλα ». Τί θὰ φανερώσῃς; Τί εἶναι αὐτὸ πὺδ θέλεις νὰ φανερώσῃς;

Ὁ κόσμος ἐχάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τόμ, καὶ ποῖς ξέρεῖ τί ἐξέλιξη θὰ ἐπαίρνε τὸ πρᾶγμα, ἂν δὲν ἔσθην ὅλη ἡ ἀνησυχία πὺδ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τῆς θεῖας Πόλλυ καὶ δὲν ἔβγαζε ἡ ἴδια χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸν Τόμ ἀπὸ τὴ δύσκολη του θέση.

— Ἀ βέβαια, εἶπε. Εἰν' ἐκεῖνος ὁ τρομερὸς φόνος. Κι' ἐγὼ συχὰ τὸν ὀνειρεύομαι. Κάποτε μάλιστα εἶδα πὺς τὸν ἔκανα ἐγὼ ἡ ἴδια.

Ἡ Μαίρη εἶπε τότε πὺς κι' αὐτὴ ἔπαθε τὸ ἴδιο καὶ ὁ Σιδ φάνηκε πὺς ἐκανοποιήθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐξηγήσῃ. Ὁ Τόμ ὅμως βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅσο πὺδ γρήγορα μπορούσε καὶ ὕστερα μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα κλαίγονταν πὺς εἶχε πονόδοντο καὶ κάθε βράδυ ἔδενε σφιχτὰ τὰ σαγόνια του μ' ἕνα μαντήλι. Δὲν ἔμαθε ὅμως ποτὲ ὅτι ὁ Σιδ κάθε βράδυ ἔμενε ἀγρυπνὸς καὶ μάλιστα συχὰ τοῦ ἔλυνε τὸ μαντήλι καὶ, στηριγμένος στοὺς ἀγκῶνες του, ἔσκυβε ἀπὸ πάνω του καὶ καθόταν ἔτσι πολλὴν ὥρα γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ τί θὰ πῇ κι' ὕστερα ἔδενε πάλι μὲ προσοχὴ τὸ μαντήλι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΦΟΡΑΔΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Μιὰ μέρα, ὁ Ναστραδιν-Χόντζας, πὺδ εἶχε τότε μεγάλες φτώχειες, μὴνῃσε τοῦ Σουλτάνου πὺς μπορούσε νὰ μάθῃ τὴν φοράδα του γράμματα. Ὁ Σουλτάνος τὸν ἔκραξε καὶ τὸν ρώτησε :

— Ἀλήθεια, Χόντζα, μπορεῖς νὰ μάθῃς τὴν φοράδα μου γράμματα;

— Βεβαίωτα! ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδιν-Χόντζας.

— Καὶ τί διορία θέλεις;

— Ἐνα χρόνο.

— Καὶ τί ἀμοιβή;

— Χίλια ἄσπρα.

— Πολὺ καλὰ Πάρε τὰ χίλια ἄσπρα, πάρε καὶ τὴν φοράδα μου καὶ ἄντε. Νὰ ξέρῃς ὅμως πὺς ἂν σ' ἕνα χρόνον δὲν μοῦ τὴ φέρῃς πίσω γραμματισμένη, θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι.

Ὅταν ὁ Ναστραδιν-Χόντζας γύρισε στὸ σπίτι του μὲ τὴν φοράδα καὶ μὲ τὰ λεφτὰ καὶ, χαρούμενος, εἶπε στὴ γυναίκα του τὴ συμφωνία πὺδ ἔκαμε μὲ τὸ Σουλτάνο, ἡ Χόντζαῖνα ἀρχισε νὰ τραβομαλλίεται καὶ νὰ φωνάζῃ :

— ὦ, μεγάλο κακὸ πὺδ μᾶς βρήκε ! . . Μπρὲ κουτέ, μαθαίνει ποτὲ ἡ φοράδα γράμματα; Ἀμα τελειώσῃ ὁ χρόνος, πάει, ὁ Σουλτάνος θὰ σοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι. Ἐγὼ σὲ κλαίω ἀπὸ τώρα.

Κι' ὁ Ναστραδιν-Χόντζας τῆς ἀποκρίθηκε :

— ὦ, καίμενη γυναίκα, γιὰ τόσο κουτὸ μ' ἔχεις; δὲν τῆξερα, νομίζεις, πὺς οἱ φοράδες δὲν μαθαίνουν γράμματα; Ἀλλὰ ἕνας χρόνος εἶν' αὐτό. Καὶ πὺδ ξέρεῖς τί γίνεται μέσα σ' ἕνα χρόνο; Ἡ ὁ Σουλτάνος πεθαίνει, ἡ φοράδα φοφάει, καὶ νά ! . . Ἀς ζήσουμε λοιπὸν ἕνα χρόνο μ' αὐτὰ τὰ χίλια ἄσπρα, κι' ἔπειτα . . . βλέπουμε.

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τί ἀπέγινε. Τὸ πιθανώτερο ὅμως εἶναι νὰ μὴν πέθανε ὁ Σουλτάνος, οὔτε νὰ ψόφησε ἡ φοράδα μόνον ὁ φτωχὸς Ναστραδιν-Χόντζας νὰ εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ σώσῃ, μὲ χίλια παρακάλια, τὸ κεφάλι του.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΚΟΝΤΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Στὸν ἀέρα, στὴ γαλήνη
κάποιο κουδουνάκι, σβύνει. . .
Ἐν ἀγὸρι εἶναι πὺδ κεί
κι' ἐν' ἀρνάκι στὴ βοσκή.

Χάμω ψάχνει τὸ ρουθόδι,
καὶ σαλεύει τὸ κουδούνι.
Καὶ τ' ἀγὸρι τὸ χλωμὸ
τ' ἀγκαλιάζει ἀπ' τὸ λαμό.

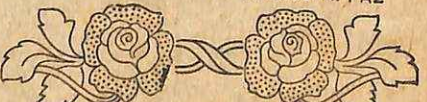
Κι' ὅλο σκύβει καὶ τ' ἀγγίζει,
νὰ τ' ἀκούῃ πὺδ μασσοῦλίζει
Τὸ γρασίδι τὸ γλυκὸ,
σὰ ν' ἀκούῃ μυστικὸ. . .

Πασπατεύει μὲ τὸ στόμα
σὰ νὰ μελετᾷ τὸ κῶμα,
Κι' οὐδὲ βλέπει τὸ μικρὸ,
γιατί δὲν ἔχει καιρό.

Πὺς νὰ σοῦ τὸ μαρτυρήσω
καὶ νὰ σὲ κακοκαρδίσω;
— Ἀγοράκι, τοὺς ἀκοῦς
τῆς καμπάνας τοὺς ἀχοῦς;

Ἡ ψυχὴ σου εἶν' ἀπαλή,
ἀχ! κι' ἀγάπησες πολὺ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Σ ΑΣ εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ πὺς περνοῦσα τὸ Πάσχα ἔταν ἡ-μουν μικρός, στὴν πατρίδα μου Ζάκυνθο. Ἀλλὰ δὲν εἶχα χωρὶς νὰ σὰς τὰ πῶ δλα, καὶ συνεχίζω σήμερα.

Τὸ ἀπόγεμα, νωρὶς, μ' ἐπαίρνε ὁ πατέρας μου καὶ βγαίναμε, νὰ ἰδοῦμε τίς « Ἀναστάσεις ». Μὰ τί ἦταν αὐτὲς οἱ « Ἀναστάσεις »; Μὰ παλιά συνήθεια τοῦ τόπου πὺδ ἔχει πιά καταργηθεῖ. Ὅπως ἐδῶ, τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ βράδυ, κάθε ἐκκλησιαστικὴ βγάζει τὸν Ἐπιτάφιό της; ἔτσι τότε στὴν Ζάκυνθο, τὸ ἀπόγεμα τοῦ Πάσχα, μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ, κάθε ἐκκλησιαστικὴ ἔβγαζε τὴν Ἀνάστασή της. Κι' ἔδλεπε στοὺς δρόμους, στίς πλατεῖες καὶ στίς πλατώματα ἕνα σωρὸ μικρὲς, χαριτωμένες λιτανεῖες: μπροστά ἡ πελώρια καὶ μεγαλόπρεπη σκηνία τῆς ἐκκλησιαστικῆς — γιὰτὶ κάθε ἐκκλησιαστικὴ εἶχε τότε τὴ σημαία της, μὲ ἄλλα χρώματα κι' ἄλλες παραστάσεις καθεμιά — κατόπι τὸ κ α π ι τ ο λ ο, δηλαδὴ τὸ χρυσοκέντητο ἐκκλησιαστικὸ λάβαρο, σ' ἕνα κοντάρι πὺδ στὴν κορυφὴ του ἔλαμπε ἕνας μεγάλος ἀσημένιος σταυρός, κατόπι τὸ μ π α λ δ α κ ι ν ο, δηλαδὴ ἡ κομψὴ καὶ πλούσια οὐρανία, συνήθως κόκκινη βελουδένια μὲ χρυσὰ κρόσια, πὺδ ἔσκεπε τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως — ἐκεῖνη πὺδ τὸ πρωτὶ τὴν ἀφήσαμε στὸ πλάτωμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς, πάνω στὸ « τετράποδο » — κατόπι οἱ παπάδες, οἱ ψαλτάδες, κι' ἀπὸ λίγος ἡ πολὺς λαός, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ τὴν ἐνορία. Ὁρατο ἦταν ἀπαντιοῦνταν καὶ διασταυρώνουνταν δυὸ τέτοιες μικρὲς λιτανεῖες. Οἱ ἄνθρωποι πὺδ ἀκολουθοῦσαν τὴν μιὰ ἔβγαζαν τὰ καπέλλα τους κι' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς ἄλλης. Πολὺ φυσικὸ βέβαια, ἀλλὰ καὶ τόσο περίεργο!

Ἀμα μεγάλωσα λίγο καὶ καταλάβαινα καλύτερα, ἀντὶ νὰ βγαίνω γιὰ νὰ βλέπω τίς « Ἀναστάσεις » προτιμῶσα νὰ πηγαίνω στὸν Ἑσπερινὸ (τὴν Ἀγάπη) τῆς Φανερωμένης καὶ νὰκολουθῶ ὕστερα, σὰ . . . μεγάλος, τὴν Ἀνάστασή της. Μεγάλῃ αἰσθητικῇ ἀπόλαυσῃ αὐτὸς ὁ ἐπίσημος Ἑσπερινὸς στὴ Φανερωμένη, πὺδ ἦταν ἡ ωραιότερη ἐκκλησιαστικὴ — θαῦμα πλοῦτος καὶ τέχνης — καὶ πὺδ χοροστατοῦσε ὁ ωραιότερος καὶ μεγαλοπρεπέστερος δεσπότης τοῦ κόσμου — τέτοιο δὲν ἔβγαζα ποτὲ μου — ὁ Νι-

κόλαος Κατραμῆς. Μαζί του, γύρω του, ἕνα λαμπρὸ ἐπιτελεῖο, διάκοι καὶ παπάδες μὲ τὰ λαμπρότερά τους ἄμφια, καὶ δεξιά κι' ἀριστερὰ δυὸ χοροὶ ἀπὸ τοὺς καλύτερους ζακυνθινούς ψαλτάδες. Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ σὰς πρρασθῶ τὴν τάξη, τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν ωραιότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς τελετῆς. Ἀκόμα θυμοῦμαι μὲ συγκίνηση τὴν προσιμακὸ ψαλμό. « Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε », ὅπως τὸν ἔλεγε ἀπὸ τὸ θρόνο του ὁ δεσπότης Κατραμῆς, καὶ τὸ « Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου », ὅπως τὸ ἔλεγε ὁ σεβάσμιος ἐφημέριος παπα-Στουπάθης, καὶ τὸ « Κύριε, ἐκέκραξα » ἀπὸ τοὺς δυὸ χορούς, καὶ τὴν εἴσοδο τοῦ Εὐαγγελίου μὲ τὸ « Φῶς ἱλαρὸν » ἀπ' ὁλοὺς τοὺς παπάδες καὶ τοὺς ψαλτάδες, καὶ τέλος τὸ Εὐαγγέλιο « Οὕσης ὀψίας », πὺδ τὸ ἔλεγε, ὁ δεσπότης, ὁ ἐφημέριος, ὁ ἀρχιδιάκονος καὶ τρεῖς ἀκόμα γραμματισμένοι παπάδες — μιὰ μιὰ περίοδο, καθένας μὲ τὴ σειρά του — ἐλληνικά, λατινικά, γαλλικά, ἰταλικά, γερμανικά καὶ . . . νεοελληνικά !

Τὸ δειλινὸ, τελευταία ἀπ' ὅλες, ἔβγαине ἡ λιτανεῖα τοῦ Ἀγίου Λαζάρου. Αὐτὴ ἦταν μεγάλη, τὴν ἀκολουθοῦσε ὁλος ὁ λαός, ἕκαστος ἕνα μεγάλο γύρο, ὡς τὸ κέντρο τῆς χώρας, κι' ὅταν, βράδυ πιά, ἐγύριζε στὴν ἐκκλησιαστικὴ, πὺδ ἦταν σὲ μιὰ λαϊκῇ συνοικίᾳ, καίγονταν τὰ πυροτεχνήματα. Λαϊκά κι' αὐτά, δὲν τὰ ἔκανε ὁ « Φράγκος » — ὁ θαυμασιὸς ἰταλὸς τεχνίτης — ἀλλὰ κάποιος Ζακυνθινός, λεγόμενος Παντῆς. Τὸ φόρετο του ἦταν τὰ « κάστρα », πὺδ χαλοῦσαν τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ σμπάρα, κι' ὁ Γιούδας. Ἀ, γούστο πὺδ τὸν ἔκανα τὸ Γιούδα τοῦ Παντῆ! Φαντασθετὲ τὸ κωμικώτερο ἀνδρείκελλο τοῦ κόσμου, καθισμένο ἐκεῖ ψηλά, νὰ παίρνῃ ἀξάφνα φωτιά καὶ, γιὰ πολλὴν ὥρα, νὰ βγάζῃ ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω, μέσα σὲ καπνοὺς, κρότους καὶ σφυρίγματα, ἕνα χεῖμαρρο ἀπὸ σπῖθες, βεγγαλικά καὶ καντηλομάνες. Καὶ μὲ τὸ Γιούδα πὺδ ἔτερπε τόσο τὰ παιδιά, τὸ παιδικὸ μου Πάσχα στὴ Ζάκυνθο τελείωνε. Καὶ τοῦ χρόνου.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σ'

Ἡ Ἄννα βοήθησε τὸν ξάδερφό της, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ πρῶτα γιὰτὶ ἤθελε νὰ χύσουν τὴ σαπουνάδα μέσα στὸ ὄργανο. Ὑστερα τὸν ρώτησε. Κι' ὁ Κωστάκης τῆς ἀποκρίθηκε :

— Περίμενε καὶ τώρα θὰ ἰδῇς. Εἶναι κάτι πὺδ ποτὲ δὲν τὸ εἶδες στὴ ζωὴ σου.

Σὲ λίγο, τὸ κέραςμα τοῦ μουζικάντε στὴν ταβέρνα τελείωσε' κι' ὁ καίμενος αὐτός, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στοὺς φίλους πὺδ τὸν κέρασαν, θέλησε νὰ παίξῃ ἕνα ὠραῖο κομμάτι. Πῆγε λοιπὸν ἐκεῖ πὺδ εἶχε ἀφήσει τὸ σαξόφωνό του, τὸ σήκωσε καί, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ἀπ' τὸ μεθύσι του πὺς ἦταν κάπως βαρὺ, ἔβαλε τὴ μουσικὰ στὸ στόμα του κι' ἀρχισε νὰ φυσᾷ. Ἀλλὰ κανένας ἦχος δὲν ἔβγαине (πὺδ νὰφύση ἡ σαπουνάδα!). Μόνο ἀκουγόταν ἀπὸ μέσα κατὶ σὰ νὰ βοᾷ καὶ νὰ κοχλακίζῃ. . . « Μπᾶ! πὺς ἐβούλωσε ἔτσι τὸ ὄργανό μου »; ἀπορεῖ ὁ μουζικάντης. Καὶ φυσᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη, φυσᾷ, φυσᾷ. . . Ἡ μεγάλη προσπάθεια πὺδ βάει, τὸν κάνει κόκκινο καὶ γελιοῖ. Κι' οἱ φίλοι του, πὺδ τὸν ἔχουν τοιγυροῖσει, γελοῦν. Γελᾷ κι' ἡ Ἄννα, πὺδ ξέρεῖ τὸ μυστικὸ, μὰ χωρὶς νὰ μαντεύῃ τὸ θαυμάσιο ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ μόνον ὁ Κωστάκης τὸ περιμένει μὲ ἀγωνία. . .

Ἀξαφνα, ἀπ' τὸ χωνὶ τοῦ ὁργάνου πὺδ χάσκει πρὸς τὰπάνω, ἀντὶ νὰ

βγή ἡχος πετιέται ἓνα πράγμα σὰ γυάλινος θόλος πού τὸ σκεπάζει ὄλο. Καὶ καθὼς ὁ μουζικάντης ἐξακολουθεῖ νὰ φυσᾷ μὲ λύσσα, ὁ θόλος μεγαλώνει, μεγαλώνει, ὥσπου γίνεται μιὰ μεγάλη, μιὰ πελώρια φούσκα—σαπουνόφουσκα! Ἀλλάζει ἓνα σωρὸ χρώματα, στέκεται λίγο κολλημένη στὰ χεῖλη τοῦ χωνιοῦ, ἔπειτα ξεκολλάει κι' ἀνεβαίνει στὸν ἀέρα μὲ μεγαλοπρέπεια. Οἱ φίλοι τοῦ μουζικάντη, κι' ὁ κόσμος πού ἔχει μαζευθεῖ, τὴ βλέπουν μ' ἐκπληξη καὶ μὲ θαυμασμό μεγάλο. Τὴ βλέπει κι' ὁ μουζικάντης καὶ τότε μόνο κάτι καταλαβαίνει. «Τί ἔπαθε τὸ ὄργανό μου, μουρμουρίζει, κι' ἀντὶ γιὰ ἡχους βγάζει φούσκες;» Τὸ κατεβάζει, τὸ κοιτάζει μέσα, τὸ ἀναποδογυρίζει καί... ἡ σαπουνάδα χύνεται στὸ δρόμο.

— «Α! ἄ! φωνάζει ποὺς ἔρριξε μέσα στὸ σαξόφωνό μου αὐτὰ τὰ βρωμόνερα;

Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι γελοῦν, ὁ Κωστάκης ἀπαντᾷ σοβαρά:

— «Ὁχι, κύριε, δὲν ἦταν βρωμόνερα» ἦταν καθαρῶτα σαπουνάδα. Ἡ πλύστρα μας ἄδειασε τὸ μαστέλλο της καὶ κατὰ λάθος, ἔπρεπε λίγη καὶ μέσα στ' ὄργανό σου. Ἔτσι ἔγινε αὐτὴ ἡ μεγάλη σαπουνόφουσκα.

Οἱ ἄλλοι θανατίζουν τὴ «σύμπτωση». Ἡ Ἄννα ὅμως, πού ξέρεי πὼς κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ σύμπτωση, παίρνει μέσα τὸν ξάδερφό της καὶ τοῦ λέει:

— Μπράβο, Κωστάκη, σὲ συγχαίρω. Πραγματικά, ξέρεις νὰ κάνης σαπουνόφουσκες ἑκατὸ φορές μεγαλύτερες ἀπ' τὶς δικές μου!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Καζιμίρ δὲν ἀπάντησε ἀλλὰ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Καὶ τώρα εἶπε, δίχως νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, τώρα μοῦ φαίνεται πὼς μποροῦμε κι' ἐμεῖς νὰ πηγαίνουμε.

— Γιατί; τὸν ρώτησαν σύγχρονα τρεῖς φωνές μὲ ἀπορία.

— Μποροῦμε κι' ἐμεῖς νὰ πηγαίνουμε, εἶπε πάλι ὁ δημοσιογράφος.

— Μὰ ἡ ὥρα εἶναι μόλις τέσσερις καὶ δύο λεπτά, διαμαρτυρήθηκε ἡ Γκρέτα.

— Ἄν θέλετε μποροῦμε νὰ μείνουμε ἔδω ὡς τὸ βράδυ, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ δημοσιογράφος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο πού περίμενε τὴν Ἄνναμπέλλα ἔχει πιά φύγει.

— Ἐχει φύγει;

— Ναί, καὶ νὰ σὰς ἐξηγήσω ἀπὸ ποῦ: πηδώντας ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ αὐτὸ παράθυρο. Καὶ ἂν θέλετε καὶ περισσότερες λεπτομέρειες μπορῶ νὰ σὰς πῶ ὅτι ἔφυγε τὴ στιγμή πού ἐμεῖς μπαίναμε μὲς στὴν καλύβα.

— Καὶ πὼς μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε; ρώτησε ὁ Ριχάρδος, πού τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ περιέργεια.

— Ἀπὸ τὸ τσιγάρο αὐτὸ πού τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο πέταξε χάμω τὴν

ὥρα πού ἔφυγε καὶ πού ἐμεῖς τὸ βρήκαμε ἀκόμη ἀναμμένο.

— Μὰ... τόλμησε νὰ τὸν διακόψῃ ἡ Ἄνναμπέλλα.

«Ὁ Κόστ ἔδωσε μιὰ γροθιά στὸ γραφεῖο του...»
(Σελ. 193, στ. α')

— Ἐξέρω, τί θέλεις νὰ πῇς, πὼς μπορεῖ τὸ τσιγάρο αὐτὸ νὰ τὸ πέταξε καὶ κανένας ἄλλος.

— Μάλιστα, αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ. Ὁ Καζιμίρ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὅα ἦταν πολὺ περιέργη σύμ-

πτωση. Νὰ βρίσκεται κανένας ἄλλος στὴν καλύβα αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥρα τοῦ δικοῦ μας ραντεβῶ; Κι' ἔπειτα, στὴν καλύβα αὐτὴν, ἀπ' ὅ,τι ξέρω δὲν ἔρχονται παρὰ μόνον τίποτε ἄστεγοι ἢ ἀλῆτες. Κι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν καπνίζουν τόσο καλὰ τσιγάρα, ξένης μάρκας μάλιστα, ἀπ' ὅ,τι βλέπω.

— Μὰ καὶ γιατί νὰ ἔφυγε; ἀπόρησε ὁ Ριχάρδος.

Ὁ Κόστ τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

— Γιὰ σκέψου λίγο καὶ θὰ βρῇς μόνος σου τὴν ἐξήγησή.

— Τὴ βρήκα! φώναξε θριαμβευτικά ὁ Ριχάρδος. Ἐκεῖνος πού ἔγραψε τὸ γράμμα ἤθελε νὰ ἔρθῃ ἡ Ἄνναμπέλλα μόνη της. Κι' ἔφυγε γιατί εἶδε κι' ἐμᾶς μαζί της.

— Μάλιστα, αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι.

Ἡ Γκρέτα εἶχε γίνει κατάχλωμη ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

— Τότε λοιπὸν, εἶπε σφίγγοντας τὴν Ἄνναμπέλλα στὴν ἀγκαλιά της, τότε λοιπὸν αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶχαν στήσει τῆς Ἄνναμπέλλας ἐνεδρά ἔδω πέρα. Γιατί ἀλλοίωτικά, τὸ πρόσωπο πού εἶχε ἔρθῃ ἔδω γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ δὲν θὰ ἔφυγε ἀμέσως μόλις εἶδε πὼς ἦρθαμε κι' ἐμεῖς μαζί της.

Ὁ Καζιμίρ τῆς ἀπάντησε αὐστηρά.

— Ὁχι, ἐκεῖνος πού ἔγραψε τὸ γράμμα ἤθελε νὰ μιλήσῃ στὴν Ἄνναμπέλλα μόνη της. Δὲν ξέρομε τί σκοποὺς εἶχε. Μὰ εἶναι περιττὸ νὰ κάνουμε κάθε λογῆς φανταστικές ὑποθέσεις.

Βγήκε ἀπὸ τὴν καλύβα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Πρὶν καθήσῃ ὅμως στ' αὐτοκίνητο στράφηκε πρὸς τὴν Ἄνναμπέλλα καὶ τῆς εἶπε γελώντας, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ κάθε ἔχνος φόβου πού μπορεῖ νὰ τοῦ εἶχαν προκαλέσει τὰ ἀπερίσκεπτα λόγια τῆς Γκρέτας.

— Εἶδες, μικρούλα, εἶχα δίκιο χτὲς ὅταν σὲ ρώτουσα ἂν σ' ἄρεσῃ ἡ ἐξοχή. Γιατί στὴν πραγματικότητα δὲν κάναμε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα ὥρατο περίπατο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ποιὸ νὰ ἦταν ἄραγε τὸ μυστήριό πού σκεπάζε τὴ ζωὴ τῆς μικρούλας

Ἄνναμπέλλας Λωράν, τοῦ παιδιοῦ μὲ τ' ἄσπρα λεπτὰ χεράκια, τὰ θλιμένα μάτια καὶ τὸ γλυκὸ πρόσωπο;

Ὁ Καζιμίρ Κόστ ἔδωκε μόνος του αὐτὸ τὸ ἐρώτημα στὸν ἑαυτὸ του, μὲ ἀγωνία πού γινόταν ὁλοένα καὶ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού πῆγαν στὴν καλύβα στὸ δάσος. Πρὶν ἀκόμη φθάσει στὴ Ρίβα Μαρίνα εἶχε μυρίσει πὼς εἶχαν στήσει παγίδα τῆς μικρούλας· μὰ ἔλπιζε τουλάχιστον πὼς θὰ ἔβρισκε κάτι πού θὰ τὸν βοηθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἄνναμπέλλας. Καὶ τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βρῇ ἓνα σθυσμένο ἀποτέλεσμα καὶ νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐκεῖνος πού περίμενε τὴν Ἄνναμπέλλα, ὅταν εἶδε πὼς δὲν ἦταν μόνη της κοίταξε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Καθισμένος στὸ γραφεῖο του, μὲ τὸ ἀχώριστό του τσιγάρο στὰ χεῖλη ὁ ντέτεκτιβ ἦταν βυθισμένος σὲ συλλογὴ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἔπρεπε νὰ μάθῃ ποῖα ἦταν πραγματικά ἡ Ἄνναμπέλλα Λωράν. Ἡ μάλλον ποῖα ἦταν τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα; Ὁ Κόστ εἶχε ζητήσει πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο καὶ ἡ ἀπάντησιν ἦταν αὐτὴ πού περίμενε. Στὰ μητρώα τοῦ δήμου δὲν βρισκόταν γραμμένη καμμιά Ἄνναμπέλλα Λωράν.

Λοιπὸν οἱ πληροφορίες πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ Ὁνωρίνα ἦταν ψευτικές. Ὁ Κόστ δὲν ἀμφέβαλε γι' αὐτό. Ἦταν ὅμως βέβαιος πὼς ἡ γριὰ μέγαιρα δὲν ἤξερε γιὰ τὴν Ἄνναμπέλλα περισσότερα ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε πεῖ. Εἶχε πάρει τὸ παιδί γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα καὶ δὲν θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἐκεῖνα πού τῆς εἶπαν, δίδοντας τῆς το, ἦσαν ἀληθινὰ ἢ ψευτικά, γιατί φανταζόταν πὼς ὅσο λιγώτερη περιέργεια ἔδειχνε, τόσο μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη θὰ γεννοῦσε καὶ τόσο μεγαλύτερα θὰ ἦταν τὰ κέρδη της ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησιν.

Ἔτσι τὸ αἰνίγμα ἔμενε ἄλυτο.

Ὁ Καζιμίρ ἔδωσε μιὰ γροθιά στὸ γραφεῖο του. Ὁχι, ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ λύσῃ, χωρὶς ν' ἀνακατέψῃ οὔτε τὴν ἀστυνομία, οὔτε κανένα ἄλλον. Καὶ ἡ μόνη ἐλπίς γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ἦταν νὰ μὲνῃ στὴ σκιά καὶ νὰ παρακολουθῇ μὲ ἀγρυπνο μάτι τὴν πάλιν τῶν δύο ἀντιπάλων. Νὰ παρακολουθῇ ὥσπου νὰ πιάσῃ καμμιά λέξη, νὰ ἀνακαλύψῃ νάτι πού νὰ τοῦ δώσῃ τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου.

Κι' ἦταν κάτι ἄλλο ἀκόμη· αὐτὸ τὸ κουρελόχαρτο πού εἶχε βρεθεῖ μὲς στὴν περρούκα τῆς κούκλας καὶ

πού ἀνέφερε τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσιν τῆς Γκρέτας. Ἡ σκέψιν τοῦ χαρτιοῦ αὐτοῦ τὸν στεναχωροῦσε σὰν ἐφιάλτης. Γιὰ ποῖο λόγο εἶχαν ἀνακατέψῃ τὴ Γκρέτα σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ ὑπόθεσιν; Ἡ ἴδια ἔλεγε πὼς δὲν εἶχε ἰδέα καὶ ὁ Καζιμίρ τῆς εἶχε τέτοια ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη πού δὲν τοῦ ἔρχόταν ἡ ἐλάχιστη ἀμφισβολία γιὰ τὴν εὐκρινειά της.

Ὁ Καζιμίρ ἔσφιξε μὲ λύσσα τὰ χέρια του. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία

νὰ ἀνακαλύψῃ γιὰ ποῖο λόγο εἶχε γραφεῖ αὐτὴ ἡ διεύθυνσιν, ἔπρεπε νὰ βρῇ τὴν ἀκρὴ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν.

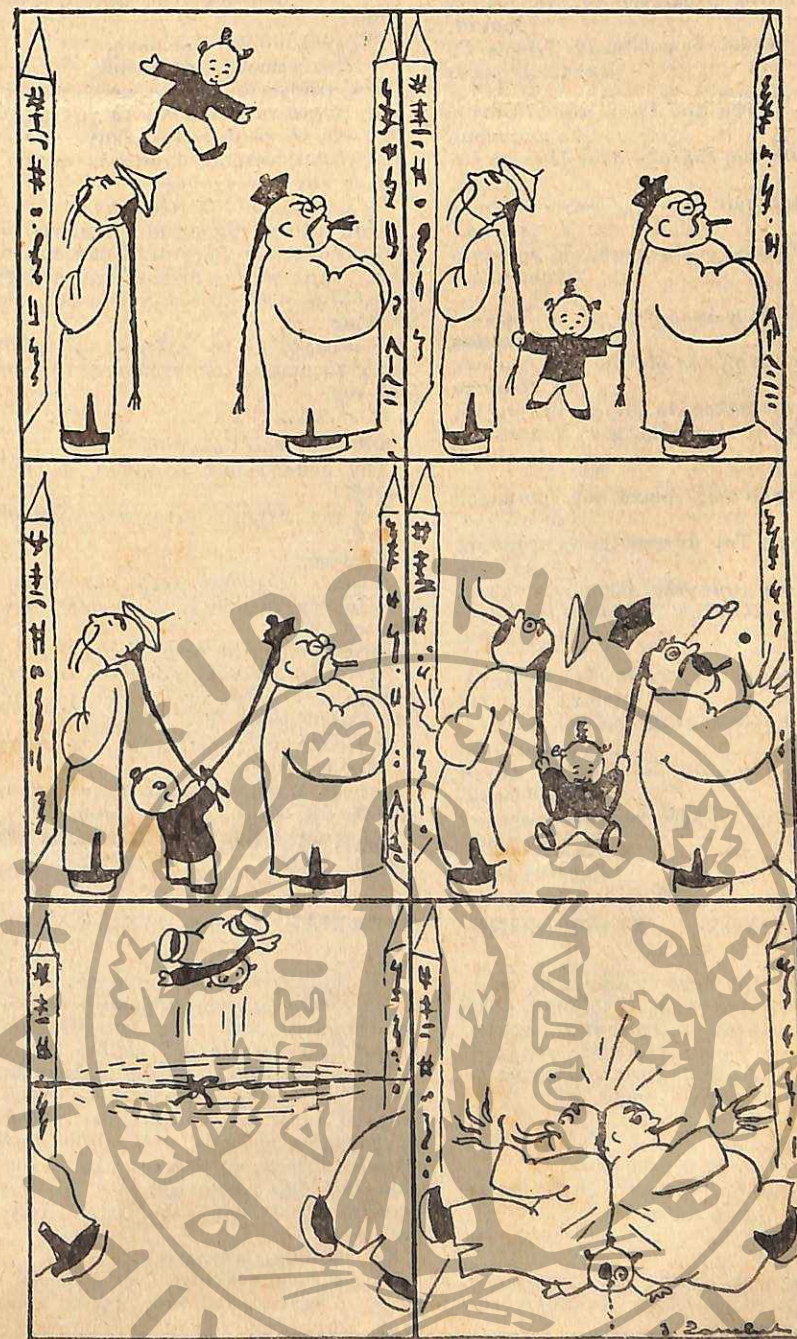
Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ ὅμως;

Μάταια ἔσπαζε τὸ κεφάλι του, μάταια παίδευε τὸ μυαλὸ του. Ἄν μποροῦσε τουλάχιστον νὰ βρῇ ἓνα ἔστω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ διάφορα πρόσωπα πού εἶχαν ἀνακατευθῇ μὲ τὸ μυστήριο τῆς Ἄνναμπέλλας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΙ ΚΙ' ΟΙ ΚΟΤΣΙΔΕΣ ΤΟΥΣ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 6 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ... ΠΕΡΙΤΤΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ι Ο Υ Δ Α Σ

Τὰ πελάγη ἀναδεύουνε δινόστροφα κύματα,
Οἱ ἀνέμοι σφυρίζουνε τοῦ τρόμου μὴ-
[νύματα,
Τὰ οὐράνια σκοτείνιασαν, τὸ σύμπαν
[βροντᾷ,
Κι' οἱ νεκροὶ ἐσηκώθηκαν βγῆκαν ἐξ'
[ἀπ' τὰ μνήματα

'Απ' τὸ λόφο πού ἔγινε τοῦ Χριστοῦ
[τὸ μαρτύριο,
'Η πνοή του ἐπέταξε στὸν Πατέρα καὶ
[Κύριο.
Καταπέτασμα σχίστηκε στὸ ναό, συμ-
[φορά!
Τὰ λιθάρια χωρίστηκαν, ὡ τρισάγιο
[μυστήριο.

Κι' ἐνῶ ὅλοι ἀπορούνε γιὰ τ' ἀπάντε-
[χα θάματα
Σὲ μιὰν ἀκρὴ τὸν ρίχνουν τὸν προδότη
[τὰ κλάματα
Μὲ τὸ νοῦ σαλεμένο, μὲ λόγια πινιχτά,
Προσπαθεῖ ν' ἀποδιώξῃ τ' ἀπαίσια ὀ-
[ράματα.

Μὰ θαρρεῖ πὼς γροικᾷ τοῦ δασκάλου
[τὸ μίλημα,
Τὴ μορφή Του ἀντικρύζει στῆς σκέψης
[τὸ κύλημα
'Ενα θεῖο χαμόγελο, δυὸ μάτια γλυκά,
Ποῦ τὰ χεῖλη Του ἀγγίξαν σὲ προδόμα-
[τος φίλημα.

Μὲ τὰ χέρια πού καίνε ἀπ' τ' ἀργύ-
[ριου τὸ μόλυμα
Στὸ λαιμὸ θηλειὰ δένει, τοῦ πνιγμοῦ
[νεκροστόλισμα
Καὶ τὰ μάτια του ἔκλεισε γιὰ πάντα
[σφιχτά,
Νὰ μὴ βλέπῃ ἐμπρός του τοῦ Δασκάλου
[τ' εἰκόναμα.
Δορελά [Α]

ΣΤΑΥΡΩΣΟΝ!... ΣΤΑΥΡΩΣΟΝ!

... Τὸν τραβοῦν τ' ἄπονα τὰ σκυλ-
λιά, τὰ διψασμένα ἀπὸ ἐκδίκηση. Οὐρ-
λιάζει γι' αὐτὸν ὁ σурφетὸς δόλοκλη-
ρος. Ἀκουὲς φωνὲς στριγγές, φωνὲς ὑ-
στερικές, πούμι ἀλλόκοτη ἀνατριχίλα
σοῦ προξενοῦν στὸ σῶμα, σὲ κάνουν
νὰ φοβιάς.

Καὶ κράζουν:
— Σταύρωσον! Σταύρωσον!
Μορφὲς ἀναμαλλιάρινες ζητώντας νὰ
πιοῦν τὸ αἷμα κάποιου ἀθώου πλάσμα-
τος, τὸν ραβδίζουν τὸν περιγελοῦν λέ-
γοντας:

— Σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;
Ναί, μὰ τί ἀπότομη μεταβολὴ τοῦ
χαρᾶκιθρα τούς;
Νά! αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πού λίγο πρὶν στὰ
πόδια του ἐπεφταν, αὐτοὶ πού ἐστρω-
ναν βᾶγια στὸ δρόμο του νὰ περάσῃ,

αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού τὸν τυραννοῦν
τώρα μὲ τὰ πιὸ φρικτὰ καὶ τὰ πιὸ ἐ-
ξευτελιστικὰ βασανιστήρια.
Σταύρωσον! Σταύρωσον!...

Τοῦ βάζουν ἀκάνθινο στεφάνι, ὕστε-
ρα ἀπὸ τὴν δλοκληρωτικὴ καταδίκη
του, τὸν ὀδηγοῦν στὸ φορικτὸ Γολ-
γοθᾶ!

Ἐξακολουθοῦν ὀρυόμενοι:
— Σταύρωσον! Σταύρωσον.

Νὰ σταυρώσουν αὐτὸν πού μοροῦσε
στὴ στιγμή νὰ μεταβάλλῃ τὰ πάντα, αὐ-
τὸν πού τὸ νερὸ κρασί ἔκανε, αὐτὸν
πού τόσους νεκροὺς ἀνάστησε, γιὰτί ἔ-
τσι νὰ τὸν τυραννοῦν;

— Σταύρωσον! Σταύρωσον!...

Παρ' ὅλο τὸ βάρος πού σηκώνει, ἡ-
συχά, καρτερικὰ δέχεται τὰ ραπίσματα,
τούς ἐμπαιγμούς, σηκώνει τὸ σταυρὸ
τὸ αἰώνιο σύμβολο τοῦ πόνου καὶ τῆς
ἐλπίδας.

Ἀτάραχος μὲ τὴ γαλήνια καὶ μεγα-
λόπρεπη μορφή του προσμένει τὸ δῆ-
μιό του.

Φθάνουν στὸ Γολγοθᾶ!...
Τὸν σταυρώνουν ἀνάμεσα σὲ δυὸ
ληστές!

Γιὰ μιὰ στιγμή πάνω στὸ Σταυρὸ
λέγει:

— Διψῶ.

Διψᾷ... Ὅχι ἀπὸ μῖσος γιὰ τὴν τυ-
ραννία του. Διψοῦν τὰ φλογισμένα χεῖ-
λη του.

Ζηταῖ νερὸ τοῦ δίνουν χολή!!
Δὲν διαμαρτύρεται σ' ὅλη του τὴν τυ-
ραννία, δὲν καλεῖ τὸν πατέρα του γιὰ
τὴν ἀπολύτρωση. Μόνο λέγει:

— Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδα-
σι τί ποιοῦσι...

Δεῖγμα ὀλοφάνερο τῆς ἀγάπης του,
γιὰ τὴν ἀπολύτρωση τοῦ κόσμου

Ὅλη του ἡ διδασκαλία εἶναι μιὰ λέ-
ξη: ΑΓΑΠΗ

Συριανὸς [Β]

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ...

Κι' ἐδιάβαινε ἀργὰ - ἀργὰ πλάι στὸ
μικρὸ ποταμάκι, πού ἀγογκυλοῦσε τὰ
κρουστάλλινα νερά του, σὰν θλιβερὸ
μοιρολόι, ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς...

Στὸ διάβα του, τ' ἀγριολοῦλονδα
σκόρπιζαν μεθυστικές, βαρεῖες μυρω-
διές, τὰ πουλάκια κελαιοδοῦσαν γλυκὰ
μὰ πονεμένα καὶ μέσ' στὰ κλαδιά τῶν
γέριμων κέδρων, τὸ ἑλαφρὸ ἀεράκι σι-
γομουροῦντε λυπητερά, λὲς κι' ἐν-
νοιοθετῇ τὴν ἀγωνία τῆς Ἱερῆς Καρ-
διάς Του.

Κι' ἐδιάβαινε μόνος...
Πικραμένος καὶ πονεμένος ὁ γλυκύ-
τατος ὀνειροπόλος, πού περιέκλεισε
στὴν ψυχὴ Του, ὅλους τοὺς πονεμέ-
νους...

Μόνος... Χωρὶς κανένα φίλο, χωρὶς
κανένα ἀγαπημένο μαθητὴ, χωρὶς κα-

νένα ἀπὸ τόσες χιλιάδες πού εὐεργέ-
τησε...

Μόνος... ὁ μεγάλος κήρυκας τῆς ἀ-
γάπης...

Μόνος, ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, πού
θὰ παρέδιδε σὲ λίγο τὸ Πνεῦμα πάνω
στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου, γιὰτί ἀγά-
πησε πολὺ...

Μόνος... Τὰ φωτερὰ ἥρεμα μάτια
Του, θολώνουν ὁμοῖα μὲ δυὸ ἀστέρια
χοῦ τρεμισβύνουν... Ἐλαφρὸ ἀεράκι
χαῖδεψε ἀνάλαφρα τὸ φλογισμένο μέ-
τωπό Του καὶ τὸ χρυσομετάξινο κατα-
ράχη τῶν μαλλιών Του.

Καὶ στάθηκε... Ἀγκάλιασε γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὴν ἀνθισμένη φύση, μὲ τὴν
πονεμένη ματιά Του. Ἐνα μικρὸ χα-
μόγελο πόνου καὶ ἐγκαρτέρησης ἀνθίσε
στὸ θεῖο στόμα Του, γονάτισε γιὰ νὰ
προσευχηθῇ στὸν Πατέρα Του, ὥσπου
νὰ φτάσῃ ἡ ὥρα τῆς Ὑπερτατῆς Θυ-
σίας...

Ἔμμα Μόρελλαντ [Β]

ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΥΛΑΡΙΑ

(Μῦθος)

Δυὸ μουλάρια περπατοῦσαν πλάι-
πλάι, τὸ ἓνα φορτωμένο βοόμη καὶ τ'
ἄλλο μὲ μάλαμα. Τὸ δεύτερο σήκωνε
περήφανα τὸ πολῦτιμο, μὰ καὶ βαρὺ
φορτίο του καὶ περπατοῦσε μὲ βῆμα ἀ-
γέροχο κύνοντας νὰ ἠκολογᾷ τὸ φόρ-
τωμά του. Σάφηνι ληστὲς ρίχτηκαν στὸ
μουλάρι μὲ τὸ μάλαμα. Τ' ἄρπαξαν ἀπ'
τὰ χαλινάρια καὶ τὸ σταμάτησαν. Αὐτὸ
ἀντιστάθηκε μὰ κείνοι τὸ χτύπησαν ἀ-
λύπητα. Βόγγισε, ἀναστενάξε:

— Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ ὅσα μοῦ
ὑποσχέθηκαν; σκέφθηκε. Τοῦτο τὸ ἄ-
σημο μουλάρι πού περπατοῦσε δίπλα
μου οὔτε κὰν τὸ κοίταξαν κι' ἐμένα
μὲ πέθαναν στὸ ἔθλο.

— Φίλε μου, τοῦ λέει τ' ἄλλο. Δέ
βγαίνει πάντα σὲ καλὸ νάχῃς ὑψηλὴ
ὕψηρεσία. Ἄν εἶχες ὑψηρετῆσει ἓνα
μουλῶν, ὅπως ἐγώ, δὲν θὰ βορσιόσουν
τώρα σ' αὐτὴ τὴν κατάντια.

(Lafontaine)

Δοχαγὸς Ντερέφους [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο, ἓνας μικρούλης τῆς Α'
τοῦ Δημοτικῆς, χαϊδεμένος, στὸ διευ-
θυντή του:

— Κύριε Μακρῇ, εἶμαι τιμωρία!...

Ὁ διευθυντὴς μὲ θυμὸ:

— Πάλι τιμωρία!;

Κι' ὁ μικρούλης ναζάρικα καὶ τρα-
γουδιστὰ:

— Ψέμ - μό - τά!...

Νευρόσπαστο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐρυπίδου
τὴν 20 'Απριλίου 1938

ΘΥΜΙΖΩ αὐτὸ πού εἶπα στὸ προηγούμε-
νο γιὰ τὸν Διαγωνισμό πρὸς σύνθεσιν Ἀ-
σκήσεων: Στὸν τρέχοντα Διαγωνισμό τοῦ
1938 θὰ λάβουν μέρος μόνο ὅσοι ἐστειλαν
ἤδη, ἢ θὰ στείλουν μέχρι τέλους Μαΐου,
μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ 12 τουλάχιστο Ἀσκή-
σεις, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς περσινῆς
προκήρυξης. Ἐκεῖνοι πού Ἀσκήσεις τοὺς,
ἀπὸ περσινὲς τοὺς ἀποστολές, δημοσιεύ-
θησαν ἢ θὰ δημοσιεῖσθαι σὲ φετινὰ φυλ-
λάδια, δὲν θὰ λάβουν μέρος στὸν Διαγω-
νισμό, παρὰ ἂν ἐστειλαν Συλλογὴ τοὺς
καὶ φέτος, ἢ θὰ στείλουν ἐπίσης μέχρι τέ-
λους Μαΐου. Τότε μόνο θὰ τοὺς λογαρια-
σθοῦν κι' οἱ Ἀσκήσεις πού τοὺς ἔχουν ἤδη
δημοσιεῖσθαι σὲ φετινὰ φυλλάδια, οἱ πα-
λιεῖς τοὺς νὰ ποῦμε—ἀλλῶς θὰ πᾶνε χα-
μένες καὶ τὰ ὀνόματά τοὺς δὲν θὰ αναφε-
ρθοῦν καθόλου στ' Ἀποτελέσματα. Προσθε-
τὰ καὶ τοῦτο: στὴ νέα τοὺς Συλλογὴ,
μποροῦν, ἂν θέλουν, νὰ περιλάβουν καὶ
Ἀσκήσεις ἀπὸ τὴν παλιὰ τοὺς, ἂν τίς θεω-
ροῦν καλὰς καὶ δὲν ἔχουν δημοσιεῖσθαι ἀ-
κόμα. Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσουν κάτω
ἀπὸ κάθε τέτοια Ἀσκηση «περσινὴ, ἀδη-
μοσίευτη», γιὰ νὰ μὴ γίνῃ λάθος καὶ δη-
μοσιεῖσθαι ἡ ἴδια Ἀσκησης δυὸ φορές, ὅ-
πως ἔγινε μὲ μερικὸς πού μοῦ ἐστειλαν
δυὸ φορές τίς ἴδιες.

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, σὰν πρῶτο τοῦ
Μαΐου, θὰ εἶναι δωδεκάσέλιδο. Κι' ἐκτός
ἀπὸ τὴν ἄλλην ὕλη, θὰ περιέχῃ τὸν Μῆνα
τοῦ Φάκ, τὸ «Πράσινο σκυλῆκι» ὥρατο
διήγημα τῆς νέας μου συνεργάστριάς δ.
Φώτης Δ. Μίχα (τῆς παλιᾶς μου Μιράν-
τας) καὶ «Στὸ Ἀρέπαστο», χαριτωμένο τα-
ξιδιωτικὸ τοῦ κ. Κ. Π. Λευκαδίτη. Ἐπί-
σης ὅσα χωρέσουν κι' ἀπὸ τὰ βραδευμένα
στὸν Διαγωνισμό διηγημάτων, τοῦ Ἀγκα-
θίου, τοῦ Δὸν Ζονά, τοῦ Ὑδραίουπου-
λου καὶ τῆς Ἀντί-Ἰράμ.

Ἄλλοι, Σίφονα, καθοῦνται γιὰ νὰ
γράψουν δυὸ λόγια καὶ γμιῶνουν ὀλάκερες
σελίδες. Ἐσὺ κάθουσι γιὰ νὰ γράψῃς ὀ-
λάκερες σελίδες καὶ μόλις γμιῶνεις μιὰ.
Ἰδιώματα, βλέπεις, πού δύσκολα μπορεῖ
κανεὶς νὰ τὰ νικᾷ καὶ νὰ τὰλλάξῃ. Ἐνας
λιγλόγος π.χ. μὲ πολὺν κόπο μπορεῖ νὰ
πῇ πολλά, ὅπως κι' ἓνας φλύαρος εἶναι
δυσκολώτατο νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ σω-
πάσῃ. Γι' αὐτὸ βλέπουμε φλυαροὺς νὰ στε-
κνοῦνται, ἔτοιμοι νὰ φύγουν, καὶ νὰ λένε,
στὸ πόδι, νὰ λένε ἀκόμα μισὴ ὥρα...
'Αλλῆθεα, σοῦ ἐνεκρίθη τὸ πρῶτο κομμάτι
πού ἐστειλες κι' αὐτὸ εἶναι σπάνιο μὲ τὸ
δικίον σου λοιπὸν χάρηκες τόσο πολὺ. Νὰ
ἰσοῦμε τώρα τὸ δεύτερο δὲν τὸ διάδασα
ἀκόμη.

Ὁ Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας ἐπω-
φελήθηκε ἀπὸ μιὰ—μικρὴ εὐτυχὴς—ἀρ-
ρώστια του γιὰ νὰ κάμῃ τὴ Στατιστικὴ
τῆς Σελίδος Συνεργασίας τῆς 1937. Καὶ ἰ-
δοὺ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Δημοσιεύθηκαν ἐν ὅλῳ
150 κομμάτια, 43 ἀπὸ ἀγόρια καὶ 107 ἀπὸ
κορίτσια. Ἐπειδὴ ὅμως πολλὸν δημοσιεύ-
θηκαν ἀπὸ πολλὰ, οἱ συνεργάτες εἶναι μόνον
95, κορίτσια 68 καὶ ἀγόρια 27. (Τῆς
Διπρόσωπης τὰ κομμάτια εἶναι 8, τῆς
Ροζελαντίας 7, καὶ τοῦ Ἀγκαθίου 6.
Τῶν Στεφάνου τῆς Δόξης καὶ τοῦ Ταυ-
ρομάχου ἀπὸ 4). Ἀπὸ τὰ 150 κομμάτια,
36 δημοσιεύθηκαν μὲ Α, 88 μὲ Β καὶ 25
μὲ Γ. Ἀπὸ τὰ 36 Α τὰ 29 ἀνήκουν σὲ

κορίτσια καὶ τὰ 7 σὲ ἀγόρια. Ἀπὸ τὰ 88 Β,
60 ἀνήκουν σὲ κορίτσια καὶ 28 σὲ ἀγόρια.
Καὶ τέλος, ἀπὸ τὰ 25 Γ, τὰ 19 ἀνήκουν
σὲ κορίτσια καὶ τὰ 6 σὲ ἀγόρια. Καὶ ἐπι-
λέγει: «Καθὼς βλέπεις, ἡ ὑπεροχὴ τῶν
κοριτσιῶν στὰ γόρια εἶναι καταπληκτικὴ.
'Ἐλπίζω ὅμως ὅτι φέτος θὰ μειωθῇ ἡ δια-
φορά». Ἀπαντῶ καὶ σὲ μιὰ ἐρώτησή σου:
τὰ κομμάτια μποροῦν νὰριθμοῦνται καὶ μὲ
γενικὸ αὐξήσαν ἀριθμὸ, ἀπὸ τότε πού ἀρ-
χισε κανένας νὰ στέλλῃ, ἀλλὰ καλύτερα
νὰριθμοῦνται καὶ μὲ χρόνον χωριστά.

Ἀφοῦ δημοσιεύθηκε τὸ κομμάτι σου,
Παλιὸ Βολιέ, ἔλαβα βέβαια καὶ τὸ προη-
γούμενο γράμμα σου κι' ἴσως θὰ σοῦ ἀ-
πάντησα—δὲν θυμοῦμαι τώρα—σὲ κανένα
ἀπὸ τὰ μετὰ τὸ 19 φυλλάδια. Εἶδα τί ὥ-
ρατα πού πέρασες τὸ ἀπόγευμά σου ἐκεῖ-
νο μὲ τὸ Δοξασιμένο Ἀκρωτήρι, πού ξε-
φυλλίζατε τόμους μου καὶ κάνατε κριτι-
κές. Περιμένω καὶ τὸ γράμμα σου μὲ τὰ
«πολλὰ νέα».

Ραῖμὸν Κοιφίς, πολὺ μ' εὐχαρί-
στησε τὸ γράμμα σου. Ἄν καὶ ἔξνος, βλέπω
πὼς γράφεις πολὺ καλὰ τὰ ἑλληνικά, καὶ
θὰ ἤθελα νὰ ἐπαίρνης καὶ φευδώνυμο γιὰ
νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση. Αὐτὸ
θὰ σὲ ὠφελοῦσε καὶ στὴ γλώσσα, ἀφοῦ
πᾶς σὲ γαλλικὸ σχολεῖο. Σὲ συγχάρω πού
πέτυχες στοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ Β' Τριμή-
νου. Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ γιὰ τίς
ὥρες ἐπιδείξεις τοῦ σχολείου σου.

Ἡ Ἀντί Ἰράμ μοῦ γράφει: «Ναί, μὰ
λογάριζα πὼς τὸ γράμμα μου τῆς 28
Μαρτίου θὰ τὸ λάβῃς τὴν 1 'Απριλίου, ἐ-
νῶ ὁ Σταθμὸς τοῦ Μπαρί ἐπρεπε νὰ ἐξερ-
πῶς τὸ γράμμα τοῦ τῆς 1 'Απριλίου θὰ τὸ
λαβαίναμε μετὰ τὰ Διαπλαστούλα ὕστερ'
ἀπὸ τίς 12 'Απριλίου... Μὰ πορὰ ἐγὼ ὡς
σήμερα δὲν ἔλαβα τὸ βιβλίο του κι' ἀρ-
νανέωσα τὴν συνδρομὴ μου στὶς 13 Νοεμ-
βρίου 1937. Γιατί δὲν τὸ ἔλαβα;»—Ἄλ-
λοι ὅμως ἔξρω πὼς τὸ ἔλαβαν. Ἴσως ἡ ἀ-
ποστολὴ ἀπὸ τὸ Μπαρί γίνεται τμημα-
τικῶς.

Βαρκοῦλα τοῦ Νείλου, εἶδα τί ὥρατα
σχεδιάσας νὰ περάσῃς τίς διακοπές τοῦ
Πάσχα κι' ἐλπίζω νὰ τὰ ἔκαμες ὅλ' αὐτά.
Ναί, νὰ προτρέψῃς ὅσα Διαπλαστούλα
γνωρίζεις ἐκεῖ νὰ ἱδρῶστε ἓνα Σύλλογο.
Στὸ γράμμα σου δὲν βρῆκα γραμματόσημα
γιὰ τίς Ἀγγελίες ἔναγραψες καὶ στεί-
λες τες μαζί μὲ τὸ ἀντίτυπο. Εὐχαριστῶ,
καθὼς κι' ὁ κ. Φαίδων.

Χαίρω, Ἐξερευνητά, πού ἀποφάσισες
νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα καὶ νὰ
χρησιμοποιοῦν καὶ τὸ φευδώνυμό σου
παίρνοντας μέρος στὴν κίνηση. Ἐλαβα καὶ
τίς λύσεις σου. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπορία σου,
πολλὰς φορές εἶπα πὼς δταν τυχαίῃ νὰ
ταιριάξουν σὲ μιὰ Ἀσκηση κι' ἄλλες λέ-
ξεις, μπορεῖτε νὰ τίς σημειώσετε κι' αὐ-
τὲς γιὰ νὰ εἰσθε μέσοι. Καὶ πραγματικῶς,
στὸ Μαγικὸ Γράμμα ἐκεῖνο ἡ λέξη ναῦς,
μὲ τὸ Ο, γίνεται καὶ ροῦς καὶ καός. Ἡ
'Ακροστιχὴς ὅμως πού ἀλλάζει ριζικὰ δὲν
μπορεῖ νὰ λογαριασθῇ ὡς ὀρθὴ λύσις, μο-
λονότι καὶ τὸ Μῆδεν ἄναι καὶ τὸ Μο-
λὼν λαβὲ ὡς Φωνηεντόληπα ἔχουν τὸν ἴδιον
τύπο (* * * * *). Γιατί δὲν ἀλλάζουν
μόνο μιὰ-δυὸ λέξεις, παρὰ σχεδὸν ὅλες.

Πραγματικῶς, Δαῖς Μπερδίνι, τὸ scho-
λεῖο εἶναι μιὰ μικρογραφία τῆς κοινωνίας
καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ ἀνθρώ-
που φανερώνας τὴν ψυχολογία του. Δὲν
πρέπει ὅμως νὰ εἰσὶ ἀπασιδωδῆ. Οὕτε
στὸ σχολεῖο, οὕτε στὴν κοινωνία, θὰ συ-
ναντῆς πάντα γύρω σου τὴν κακία, τὸ μί-
σος καὶ τὸ φθόνον. Πολὺ συχνότερα θὰ συ-
ναντῆς τὴν ἀγάπην, φτάνει νὰ γράψῃς καὶ
οὐ. Ἡ ἀγάπη σου θαρροπλῆ καὶ τοὺς λί-

γους ἐκείνους πού εἶναι κακοὶ ἀπὸ φυσικὸ
τοὺς καὶ φθονοῦν καὶ μισοῦν. Ἐπειτα ὁ
γροφικὸς σου χαρακτήρας μπορεῖ νὰ μὴν
εἶναι καθαυτὸ καλλιγραφικὸς, εἶναι ὅμως
καθαρὸς, εὐανάγνωστος, καὶ δεῖχνει πολὺ
καλὴ ψυχολογία. Συμπέρασμα: μὴ δίνης
τόση σημασία σ' αὐτὰ τὰ σχολικά ἐπισκό-
δια εἶναι ἀόημνα, νὰ τὰ παίρνης ἀψή-
φιστα καί... νὰ κάνῃς τὴ δουλειά σου.

Γαβριᾶ, θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισιν
τοῦ φευδώνυμου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ
πρῶτο, ὡραϊότατο πραγματικῶς, γράμμα
σου. Καὶ βέβαια ἦταν καιρὸς νὰ σὲ γνω-
ρίσω, ἀφοῦ εἶσαι πέντε χρόνια συνδρομη-
τῆς μου καὶ κοιντεῖς νὰ τελεωθῇς καὶ
τὴ μαθητικὴ ζωὴ. Γιὰ νὰναπληρώσῃς, πρέ-
πει νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Εὐχαριστῶ γιὰ
τίς εὐχές καὶ τὰ καλὰ λόγια.

Εἶδα, Ἀζιαντέ, τί μεγάλη ἐκδρομὴ πού
ἔκαμες—κι' ἀφοῦ ἦταν κι' ὁ μπαρτίσας, ἡ
μαμὰ δὲν ἔλαβε καμιά ἀνησυχία—καὶ τί
ὥρατα μέρη πού εἶδες: Χαϊρώνεια, Τα-
νάγρα, Φερράς, Βέλο, Μηλίες, Πορταριά,
Μακρονήσια... Ἀπὸ τὰ βουνά, ἄλλα ἦ-
ταν καταπράσινα κι' ἄλλα χιονοσκεπέστα...
Παίξατε καὶ χιονοπόλεμο δταν βγῆκατε
ἀπὸ τὸ τραῖνο... Μὰ μποροῦναι νὰ μὴ
μοῦ γράψῃς τίς τόσο ζωηρὲς καὶ νοπέες
ἐντυπώσεις σου; Δὲν εἶσαι γι' αὐτὸ κα-
θόλου «ἐκτωστρία», μὴ φεδῶσαι. Καὶ γιὰ
τὸν ἐκπὸ σου νὰ μοῦ γράψῃς πάντα. Ἰσα-
ῖσα ὁ «ἐκπὸς» τῶν παιδιῶν μου μ' ἐν-
διαφέρει ἐμένα...

Δαίδη Γουήντερμπερ, πολλὰ πράγματα,
βλέπω, θέλεις νὰ γίνῃς: «δικηγόρος, γιὰ-
τὸς, ἀρχαιολόγος, ζωγράφος, ἡθοποιός.
Ὅλ' αὐτὰ σὲ τραβοῦν, σοῦ ἀρέσουν λιγώ-
τερο ἢ δικηγόρικὴ καὶ περισσότερο;...
Δὲν μοῦ τὸ λές, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σε συμβου-
λέω νὰ διαλέξῃς ὅτι σοῦ ἀρέσει περισ-
σότερο, γιὰτί σ' αὐτὸ θὰ εὐδοκίμησῃς. Ἐλ-
πίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι νὰ μοῦ ξανα-
γράψῃς.

Εὐχαριστῶ τὰ καλὰ μου παιδιὰ πού
μοῦ εὐχέθηκαν τὸ Πάσχα εἰς τὰ γράμ-
ματά τους, εἰς χωριστὰ ἐκ κάρτες. Καὶ
τοῦ χρόνου μὲ ὕψια καὶ χαρὰ. Εὐχαρι-
στοῦν ἐπίσης γιὰ τίς εὐχές ὁ κ. Φαίδων,
ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ κυρὰ-Μάρθα.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γαβριᾶς, ἁ (ΚΠ).
Χανιωτοπούλα, κ. (ΜΣ). Ἐρρολ Φλύν,
ἁ (ΑΒ). Ντεάνα Ντούριπιν, κ. (ΝΝ).
Οὐγκὼ Καπέ, ἁ (ΔΔ). Ταξιδιόρικο Που-
λί, ἁ (ΜΑ). Πασχαλίδης τῆς Ἀνδρου,
ἁ (ΕΧ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Λευκά
Ὅρη, ἁ. Κερμιάν, κ. Μουζελέν, κ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Χιονοθύελλα (ὅλοι γερμανίζοντες ὅ-
ταν ἀρρωσταίνουν, ἐκτὸς ἂν ἔχουν τόμους
μου, ὅπως ἐσὺ, νὰ περνοῦν

